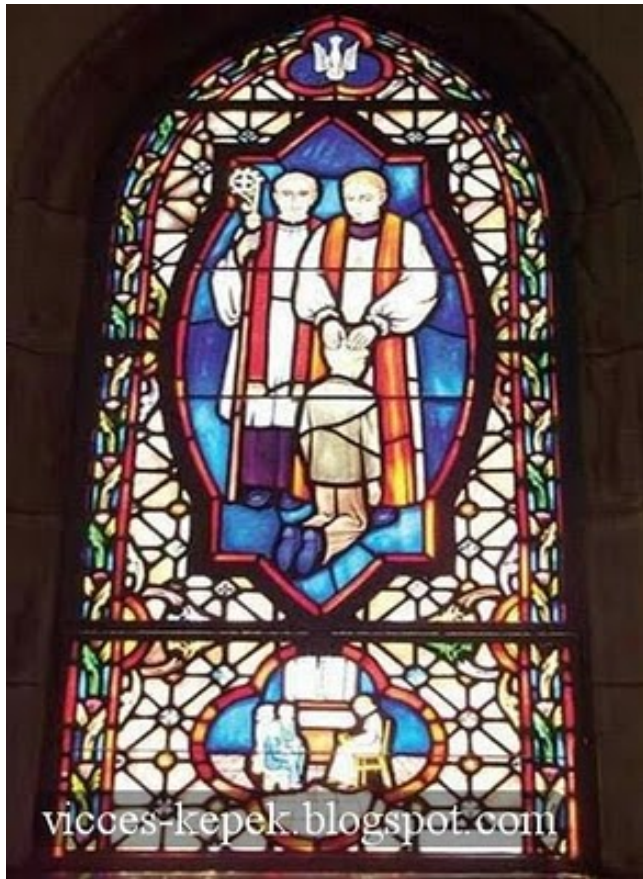

A ministráns kisleány

Bertike próbált az oltár mögött megbújni, hogy a miséről távozők ne vegyék észre. Szíve hevesen kalapált, amikor feltűnt neki, hogy Kunder atya túl hamar lerázta a keresztelő után hálálkodó szülőket.

Tudta, hogy észre fogja venni, és akkor megint be kell hozzá menni. Elhatározta, hogy hazamegy, és történjék bármi is, ma nem fog engedelmeskedni neki.

Berti bábuként mozogva törölgette Gábiel arkangyal szobrát a gyóntatószék baloldalán, amikor az atya meglepte. Nyálas puszijától borzongás járta át testét.

- Kis huncut—suttogta a pap fülébe.

A kisleány szíve egy pillanatra megállt. El kéne rohanni innen. Valahová el a Dúringás kanális túlsó partjára, ahol a teheneket itatják. Nagyon messzire, arra a szigetre, ahol azok a nagy szobrok állnak—ahová apa vágyik. De nem lehet. Tisztelendő úrnak ő a segítője, takarítónője pedig anyja. Kenyeret ad nekünk, hiszen nagy is megmondta hálával tartozunk neki; nem szaladhat el. Mit is mondhatna nekik? Ha a szégyenteljes titok örökké beszennyezné a családot, halott apucija emlékét is. Nem, erről mélyen hallgatnia kell, és tőrnie. Hiszen anyu és nővérei csupán kitalációnak vennék az egészet, ha egyszer elmondana mindent.

Hiszen nem az én bűnöm, ha eltűröm más bűnös vágyát.

Olykor undorodott magától. Izmai olykor előre megfeszültek a gondolatoktól, olykor előre fantáziált azokról a visszataszító dolgokról, amelyek annyiszor bekövetkeztek

Andor atya széles mosollyal fogadta az imaházban, és szorosan magához ölelte. Bertike érezte az öreg ruháján a tömjénfüst illatát. Undorodott tőle, hideg kezének simogatásától pedig reszketett minden porcikája, de a száját mégsem hagyta el egyetlen mukkanás sem, félt; reszketett.

Aztán behunytt szemmel várt. Csak legyen már vége az egésznek mielőbb!

Az atya jobb kézzel a fenekét kezdte simogatni, aztán durvábban benyúlt a nadrágjába, Szuszogott és hörögni kezdett, arca teljesen elvörösödött a szenvedélytől. Bertike az íróasztal fölötti keresztet nézte. Eszébe jutott az első hittanóra. Korsós atya akkor még olyan jó embernek látszott—gondolta elérékenyülve.

Aztán ismét reszketni kezdett. Majdnem beletörődéssel várta, ami már annyiszor bekövetkezett.

Az egész nyolcéves korában kezdődött. Kileste a szüleit, amikor szerelmeskedtek. A gyóntatószékben aztán elmondott mindent az atyának. Andor atya súlyos bűnnek állapította meg tettét. Először elkárhozással fenyegette meg, majd melléült a gyóntatószékbe. Ráncos kezével ekkor nyúlt bele először rövidnadrágjába. Bertike agyát ekkor döbbsentette meg először az egyház szolgájának alattomosága.

--Nem szabad --próbált tiltakozni.--

--Csak szeretni akarlak kisfiam--suttogta fülébe Kunder atya.--Meglásd nagyon jó lesz neked is.

Bertike úgy érezte, mintha kilúgoztak volna belőle minden emberit a templomban, amikor hallgatta az öreg szuszogását. Nem mert hangosan sírni, kezeit ökölbe szorította és várta a pap hörgését. Felnézett a freskóra; de könnyektől fátyolos szemével nem látta tisztán az Isten ítélőszéke előtt állókat.

--Nem engem fognak elítélni, hiszen a gonosz a tisztelendő urat szállta meg--próbálta nyugtatni magát.-- Bár néha Andor atya jó ember. Ha elárulnám őt, a Sátán az én testembe fog költözni--hiszen megmondta --és anyunak nem lesz állása. Csak már egyszer kereshetne magának egy másik kisfiút, mert nekem ez fáj!...

RKL